

/show/2493-14

3. Конституція України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
4. Закон України «Про запобігання корупції» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>
5. Загальні правила етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1203-16>

Збірник Ю.В.

РОЗБУДОВА ІНСТИТУЦІЙНОЇ СПРОМОЖНОСТІ КОМУНІКАЦІЙНИХ ПІДРОЗДІЛІВ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ У КОНТЕКСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ МАРКЕТИНГОВИХ КОМУНІКАЦІЙ

Інструменти маркетингової комунікації покликані підтримувати процеси публічного управління у напрямку забезпечення потреб та інтересів як окремих громадян та і усього суспільства.

Публічне управління перебуває у стані перманентної трансформації, удосконалення у напрямку більшої відкритості до змін, до подальшої соціалізації, орієнтації на потреби громадян і суспільство. Соціально-орієнтоване управління стає першочерговим етапом розвитку публічного управління, та разом з тим, впровадження елементів маркетингових комунікацій, може стати викликом у процесі реформування публічного управління [2].

На сьогодні органами публічного управління вже використовуються елементи маркетингових комунікацій (публічна реклама, піар, брендинг тощо), однак говорити про системність і послідовність, інтегрованість і орієнтацію на результат таких заходів досить складно. Основною причиною такої ситуації є те, що, незважаючи на достатнє загальне нормативне забезпечення комунікаційної діяльності органів публічного управління, вітчизняними нормотворцями досі не ухвалений по суті найголовніший акт, покликаний регламентувати діяльність комунікаційних підрозділів органів влади [Там само].

Окрім цього, існує необхідність у розбудові інституційно спроможності комунікаційних підрозділів органів публічного управління.

Базисом формування інтегрованих маркетингових комунікацій, тобто таких, що реалізуються за різними напрямками, але за єдиним чітким встановленим сценарієм, є складання і дотримання плану маркетингових комунікацій органом публічного управління. З урахуванням зарубіжного досвіду, в першу чергу таких країн як Німеччина, Польща, Австралія та США, пропонується формувати такі плани для органів публічного управління як частину стратегічного планування їх діяльності [3].

Такі плани мають будуватися на принципах прозорості і відкритості, визначення і спрямованості на цільову аудиторію та взаємодії з громадянським суспільством. Основним елементом такого плану є обґрунтування комунікаційної політики органу публічного управління (його комунікаційного підрозділу),

орієнтованої на використання маркетингових технологій і комунікацій.

З метою формування і реалізації маркетингових комунікаційних панів постає необхідність у переосмисленні професійних компетентностей працівників комунікаційних підрозділів. Для цього пропонується реалізувати кілька напрямів удосконалення інституційного і кадрового потенціалу публічної служби.

Перший напрям – це введення у комунікаційний підрозділ посадової особи з професійною освітою у сфері маркетингових комунікацій та/або маркетингових досліджень. У випадку, якщо орган публічного управління має розгалужену систему комунікаційних каналів і велике поле потенційної (чи реальної) цільової аудиторії, таких посадових осіб у комунікаційному підрозділі може бути декілька.

Серед основних кваліфікаційних вимог до таких осіб мають стати:

- досвід у сфері маркетингових досліджень;
- знання у сфері:
- розробки рекламних кампаній;
- сегментування ринку;
- формування характеристик цільової аудиторії;
- знання і розуміння особливостей побудови маркетингово-комунікаційного плану.

Другий напрям – це чітке розмежування посадових обов'язків працівників комунікаційних підрозділів. Як стало зрозуміло після вивчення результатів дослідження, проведеного The communication reform group при Кабінеті Міністрів України [1], однією з проблем зниженого загального професіоналізму діяльності комунікаційних підрозділів, є орієнтація на абсолютну взаємозамінність працівників, що з одного боку звичайно підвищує операційну здатність підрозділу, та з другого об'єктивно знижує професіоналізм окремо взятих посадових осіб та не сприяє професійному удосконаленню і спрямованості на зміни і зростання.

Третім напрямом покращення інституційної спроможності відділів комунікацій має стати формування і налагодження зв'язків між комунікаційними підрозділами органів влади, незалежно від їхньої підпорядкованості (центральний чи місцевий, органу виконавчої влади чи судової). Така необхідність виникає так само у результаті визначення проблемних аспектів співпраці комунікаційних підрозділів, які також були визначені дослідниками The communication reform group при Кабінеті Міністрів України, за яким було зроблено висновок, що 70% міністерств взагалі не бачать необхідності у горизонтальній взаємодії, 37% міністерств взагалі не спілкуються з іншими, а 42% – веде спілкування лише через Секретаріат КМУ [Там само]. Окрім цього, майже половина комунікаційних підрозділів заявили, що вони відчувають проблеми у взаємодії з іншими структурними підрозділами всередині свого міністерства.

Способом вирішення такого проблемного аспекту доцільно визначити створення Єдиного комунікаційного віртуального медіа хабу для співробітників комунікаційних підрозділів органів публічного управління всієї України. Такий веб-ресурс може бути створений на базі структурного підрозділу Секретаріату КМУ, відповідального за реалізацію комунікаційної політики, у рамках формування і реалізації зусиль з розбудови комунікаційної сфери центральних органів влади «Єдиний голос».

Список використаних джерел

1. Запровадження комунікації органів державної влади : зб. мат-лів наук.-практ. конф. / упоряд. А.В. Баровська. – К. : Фенікс, 2016. – 192 с.
2. Збірник Ю. В. Теоретичні аспекти планування маркетингових комунікацій у діяльності органів публічного управління / Ю.В.Збірник // Теорія та практика державного управління: зб. наук. пр. Харків: Вид-во ХарПІ НАДУ “Магістр”, 2017. – Вип. 3 (58). – 216 с. – С. 125-132.
3. Lytvynova L. V., Zbyranyk Yu. V. Peculiarities of the EU communication policy development: findings for Ukraine / Lytvynova L. V., Zbyranyk Yu. V // Public administration procedure in countries of the European Union: challenges of III millennium: Collective monograph. Lublin : Izdevnieciba «Baltiya Publishing», 2018. P.187-204. ISBN 978-9934-571-40-4.

Карпа М.І.

ДО ВИЗНАЧЕННЯ КОМПЕТЕНЦІЙ ПОСАДОВИХ ОСІБ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

В умовах децентралізаційних процесів в Україні актуальною проблемою є встановлення, реалізація та питання розмежування компетенцій як органів публічної влади, так і їх посадових осіб. Увага науковців та практиків публічного управління прикута до вивчення питань розмежування повноважень посадових осіб органів публічної влади, визначення загалом статусних характеристик публічних службовців, їх сфери діяльності, відповідальності, що є невід’ємними складовими поняття компетенції. Визначення складових компетенцій посадових осіб місцевого самоврядування як одних із суб’єктів здійснення публічної влади, їх взаємозв’язків, визначення особливостей дозволить встановити змістове навантаження даного поняття, встановити основу для його запровадження у практику діяльності, розмежувати компетенції публічних службовців. Поняття «посадової особи місцевого самоврядування» у нормативно-правовому полі закріплене у положеннях законів України «Про місцеве самоврядування в Україні» [1] та «Про службу в органах місцевого самоврядування» [2], та є однозначним по суті та визначенню.

Узагальнено основними базовими ознаками, які закріплені в нормативному полі та характеризують посадову особу органів самоврядування в Україні з позиції виконання функцій є:

- виконання функцій представника самоврядної влади;
- виконання організаційно-розпорядчих функцій;
- виконання консультативно-дорадчих функцій.

Зміст компетенції посадових осіб місцевого самоврядування доцільно розкрити за допомогою аналізу її основних складових та визначенню їх особливостей. Враховуючи, що посадові особи місцевого самоврядування є публічними службовцями, доцільно використати схему компетенцій публічних службовців, за якою основними складовими компетенції посадових осіб місцевого самоврядування є: повноваження, предмет відання, відповідальність, підвідомчість, обмеження, гарантії, заохочення [3].